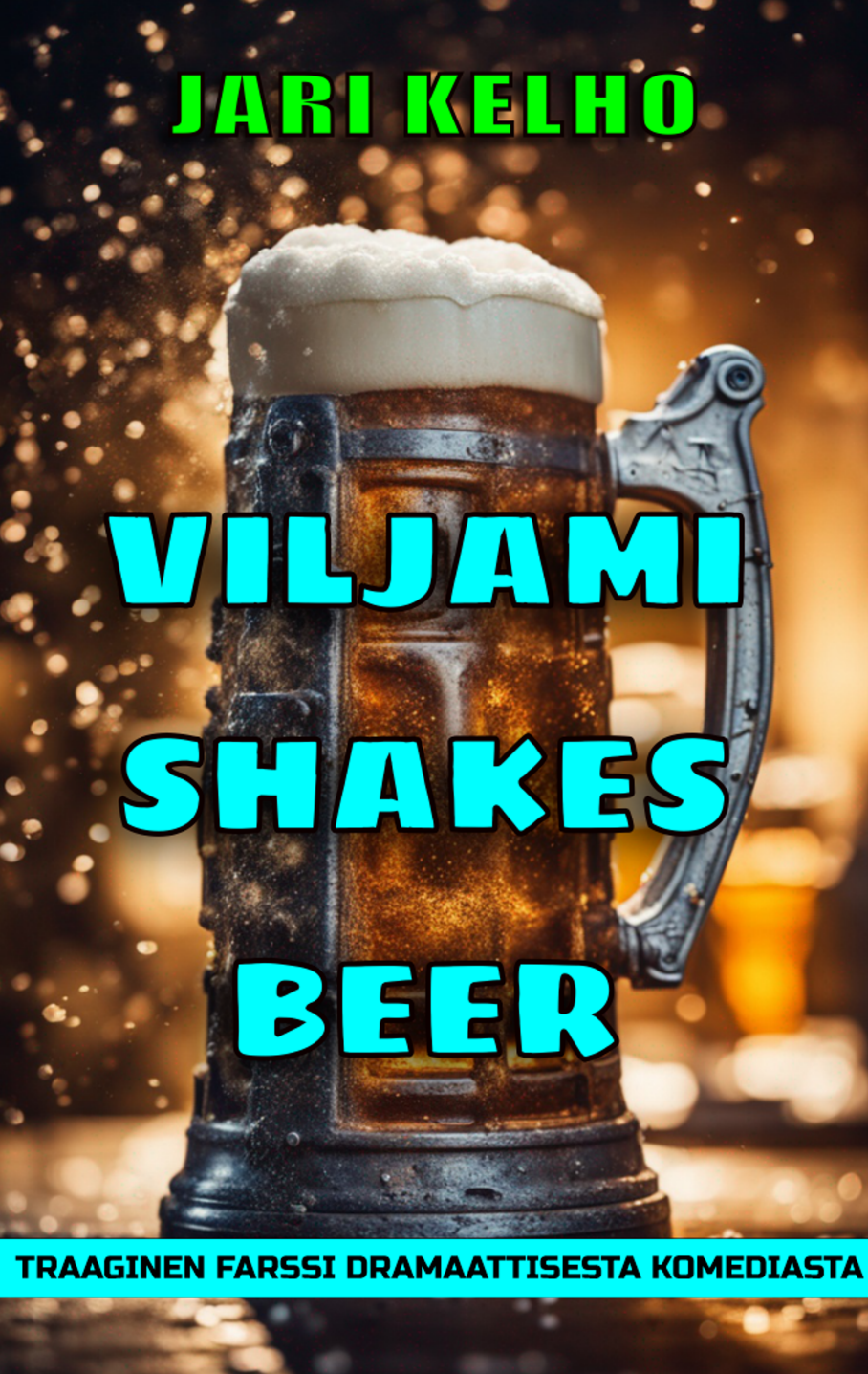

JARI KELHO

**VILJAMI
SHAKES
BEER**

TRAAGINEN FARSSI DRAMAATTISESTA KOMEDIASTA

**VILJAMI
SHAKES
BEER**

Jari Kelho

**VILJAMI
SHAKES
BEER**

eli

**Traaginen farssi
dramaattisesta komediasta**

AIEMMIN ILMESTYNEET KIRJAT

SAATTUE SARAJEVOON

MURHA HATTULAN KARTANOSSA

MURHA RAVINTOLA HATTULASSA

© 2017 Jari Kelho

(SHAKESPEARE-LAINAUKSET SUOMENTANUT JARI KELHO)

*Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-33-9063-8*

PROLOGI

Härmänkoski on pieni paikkakunta jossain Hämeen sydänmailla. Se on kai lähellä Hattulaa...tai Renkoa.... tai Lammia... tai.... hmm.....itse asiassa kyläyhdyskunta on pieni, jopa niin pieni, että se poistettiin vahingossa 1979 kaikista Suomen virallisista kartoista.

Syynä oli virallisen karttainsinöörin pullan, tai itse asiassa murusen. Nähkääs, karttojen tarkistusvaiheessa oli karttainsinööri Eifram Aladoobi mutustanut vaimon edellisenä päivänä leipomaa pullaa ja murusia putoili pitkin virallista dokumenttia.

Eifram on suuri leivonnaisten ystävä ja ahtaa pul-
laa usein nyt jo 160-kiloiseen olemukseensa an-
taumuksella. Hänellä on myös veli nimeltään
Juho, mutta se ei kuulu tähän.

Eiframin juuri ostaman ruskean vakosamettisen
puvun takki alkoi jo etumukseltaa täyttyä pullan-
muruista ja kahvista, joten hän ravisteli takkiaan.
Yksi murusista mätkähti Härmänkosken päälle,
siis pisteen joka kuvasi kylän sijaintipaikkaa.

Siinä oli sopivasti myös tilkka kahvia, pannujau-
hatusta tietenkin. Ja niin se lötkötti, viattomana,
hävittäen kyseisen kylän sananmukaisesti kar-
talta. Eifram ei siis huomannut kylän olemassa-
oloa ja siksi sitä ei merkitty karttaan.

Seuraavana syksynä Eifram lähti kanttori Jepuan
kanssa hirvimetsälle, mutta sekään ei kuulu tä-
hän.

Tästä pullatragediasta huolimatta kyläyhteisö toi-
mii ja sinnittelee olemassaolostaan. Kunnanjohtaja
joutuu joka vuosi tekemään 9826-sivuisen
selvityksen siitä, että Härmänkoski on olemassa
ja siellä asuu ihmisiä. Sillä eihän byrokratiaa noin
vain voiteta. Jos kartassa ei ole Härmänkoskea,
niin sitä ei virallisesti ole olemassakaan. Ja siellä
asuvat ihmisetkin joutuvat tekemään selvityksen
olemassaolostaan valtiolle. Sillä ei valtiota noin
vain huiputeta.....no, itse asiaan.

Tapahtumien keskipisteenä toimii kylän teatteri. Ainoa sellainen. Tämä teatterikaan ei ole oikea teatteri, vaan kyseessä on itse asiassa vanha työväentalo, jo parhaat kukoistuskautensa nähnyt, sekä arkkitehtuurisessa mielessä ja miksei myös poliittisesti... Kuten monissa pienissä kyläyhteisöissä, on kulttuuririennot keskittyneet yleensä palokunnantalolle tai työväentalolle, mikä ei tarkoita teatterin tai tapahtuman poliittista suuntaa tai sitoutumista....ja kuten tässäkin tapauksessa, on kylän teatterina työväentalo.

Vanha hirsirakennus on toiminut vuosikausia aatteellisena kapitalismintorjuntabunkkerina ja on aikojen saatossa "vapautunut" yleisempään käyttöön. Luodinreiät takaseinässä kertovat osaansa talon historiaa, jolloin maassamme olivat vastakkain kaksi väriä vuosisadan alussa, jolloin isänmaamme oli vasta vaipoissa....tai siihen aikaa ei ollut varsinaisia vaippoja.

Laita siis silmät kiinni ja kuvittele narisevat lattia-lankut, mauttomat seinävärit, hirsiseinät, epäkäytännölliset huonejärjestelyt (teatteria ajatellen) ja koristeelliset puuleikkaukset.

Seiniä koristaa eri työväenyhdistysten plakaatit ja kunniakirjat. Lasivitriinissä on punasävyisiä viirejä kymmenittäin. Kahviossa on muutama pirtti-

pöytä ja tietysti pirttikalusteiden penkit. Oven pielessä on naulakko ja vaahtosammutin, jonka päiväs on mennyt umpeen jo vuosia sitten.

Avaa nyt silmät....tai siis miten voit lukea tämän silmät kiinni...hmm...äh.

Härmänkoski ei ole virallisesti mikään – ei kylä, ei taajama, ei edes ”asumisen klusteri” – mutta se on silti olemassa. Paikalliset itse käyttävät usein slogania:

”Härmänkoski – olemme olemassa, vaikka emme olekaan!”

Slogan painettiin aikoinaan kyläyhdistyksen t-paitoihin, mutta paino sekoitti tilauksen ja 300 kappaletta ”Härmänkoski – olemme olemattomia!” -paitaa jäi jakamatta. Ne myytiin myöhemmin erikoiseränä Lidlin poistokorissa.

Paikallinen postinkantaja, joka ei koskaan löytänyt kylää kartalta, toimitti postin aina summassa ensin Lammille, sitten Renkoon ja lopuksi Hattulaan. Posti päätyi Härmänkoskeen yleensä vasta neljäntenä joulupäivänä. Tästä syystä kylässä joulu tunnetaan nimellä *”Tapaninpäivän jatkot”* – ja joulupukki käy siellä yleensä vasta uudenvuodenaattona.

Työväentalo, tuo kylän kulttuurielämän sykkivä sydän, on sekin eräänlainen aikakapseli. Katon

läpi kulkee edelleen vanha sähköjohto, joka kipinöi jokaisen ukkosmyrskyn aikaan ja antaa näyttämölle yllättäviä valotehosteita. Teatterin ”mekaniikka” on puolestaan kylän sepän hitsaamia rautakankia ja pyöränketjuja, jotka kirsкуvat aina, kun lavasteita liikutellaan.

Ja sitten se kahvio. Se on kylän ylpeydenaihe. Siellä myydään pelkästään kahta tuotetta:

1. **Härmäkosken munkit**, jotka ovat niin kovia, että niitä on käytetty sekä paperipainoina että lentopalloina.
2. **Härmäkosken kahvi**, jota valmistetaan edelleen samassa percolator-pannussa, joka saatiin lahjoituksena DDR:stä vuonna 1972. Pannu vuotaa, mutta vain näyttämön puolelle, joten teatteriesitysten taustalla kuulee aina hiljaista tiputusta – kyläläisten mielestä se on osa tunnelmaa.

Nämä kaikki yksityiskohdat tekevät originellin kokonaisuuden, jossa on jotain kodikasta...äh, tämä saa riittävä miljöökuvaukseksi. Ja nyt itse tapahtumiin...

1.

Työväentalon kahviossa on 4 henkilöä, jotka väittelevät kiivaasti. Toiset kiivaammin kuin toiset ja toiset eivät juuri ollenkaan. Oudosti sanottu, mutta niin se nyt vain on: yksi väittää täysillä ja toinen väittää hivin vuoksi, kolmas ei ymmärrä edes mistä on kyse, mutta jatkaa silti väittelyä, ja neljäs on lähinnä kiinnostunut siitä, joko pullat ovat kohta valmiita.

Perkolaatin pihinä on kuin vuotava höyryveturi: välillä se viheltää, välillä pärskähtää, ja aina kun joku yrittää sanoa "mutta", kahvinkeitin vastaa pitkällä "PSSSSHHHT!".

Ovelta kuuluu viono koputus ja röhkäisy. Kukaan ei kuule, koska perkolaatin lisäksi jääkaappi murisee mustasukkaisena huomiosta. Koputtaja astuu sisään, Stalin-minipossu röhkien perässä, ja rykäisee niin, että seinältä putoaa työväenyhdistyksen kunniakirja ja yksi sukuyhdistyksen pölyinen viiri tipahtaa suoraan sokerikuppiin.

**MITÄ TAPAHTUU, KUN
TOHELON KOMISARIO MÄYRÄN
PIKKUVELI VILJAMI
SAAPUU PIENEEN KYLÄÄN
AUTTAMAAN PAIKALLISTA
HARRASTAJATEATTERIA
NÄYTELMÄSSÄ
"ROMEO JA JULIA"**

